

KIS LAP

A KIS DOKTOR. (Lásd a 330. lapon.)

21. szám. — 1880.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XIX. kötet.

a-épület.
ulat.

I L O N K A.

— Elbeszélés. —

ZÜNÓRA volt épen s vidám zaj, kaczagás hangzott a nevelőintézet kertjéből, udvaráról; a növendékek játszottak ott kedvök szerint s az igazgatónő, ki köztük sétált, csak arra ügyelt, hogy valami bajba ne keveredjenek. Épen most két leányka mellett haladt el, kik közül az egyik, már nagyocska leány, épen megölelte nálánál sokkal kisebb játszótársát és így szólt:

— Oh, te, te kis kedves bohó Agátám, mennyire szeretlek!

— Én is szeretlek, felelt a kicsike Agáta, mialatt kibontakozott barátnője karjaiból; de hát mondd csak, Ilonka, mért nem akarod, hogy Fannikával is játszam?

— Mert akkor őt jobban szeretnéd, mint engemet.

Az igazgatónő, ki épen e szavakat hallotta meg, mosolyogva közbeszólt:

— Hogyan, Ilonkám, tehát azt hiszed, Fannika inkább megérdemli, hogy a kicsike szeresse, mint te?

— Oh nem, azt nem hiszem, felelt Ilonka kissé kedvetlenül e kérdés miatt; de nem akarom, hogy csak annyira is szeresse őt, mint engemet.

— De hiszen az csak tőled függ! Vagy talán attól félsz, hogy te nem tudsz olyan szeretetreméltó lenni, hogy Agáta téged szeressen jobban, mint mást akárkit?

— Nem azért, felelt Ilonka mindinkább kedvetlenül . . . de . . . de nem akarom, hogy az én kis Agátám Fannival játsszék.

Ezzel kézen fogta a kicsikét és szaladásnak indult vele. Jó ideig ugráltak, kergetőztek, de Ilonka végre elfáradt, s egy padra ülte, elővette mesekönyvét és olvasásba merült. De a kis Agátának ez épen nem volt kedvére, ő még szeretett volna futkosni, játszani s nem hagyott nyugtot Ilonkának. Hol egy maroknyi füvet szórt a könyvre, hol hátulról befogta az Ilonka szemét, hol csiklandozta s mindenkép arra akarta kényszeríteni, hogy abba hagyja az olvasást és jöjjön vele játszani. De Ilonka olvasni akart s végre így szólt:

— Ugyan menj már innen, ne boszants!

Épen ekkor ismét arra sétált az igazgatónő.

— Menj, kedves Agátám, mondá; látod Ilonka olvasni akar. Majd Fannika játszik veled.

Ilonka hirtelen félredobta könyvét s nagy kedve lett haragos képet mutatni, de nem mert; mégis kissé durczásan kérde:

— Mért kellene épen Fannikával játszania?

— No's mert te nem akarsz vele játszani.

— De hiszen már játszottam vele!

— Kétségkívül, addig, mig magadnak is kedved volt a játékhoz. De most neked olvasásban telik kedved, mivel pedig Agáta még játszani szeretne, tehát keresse azt, aki az ő kedvéért még akar vele játszani.

Ilonka erre nem igen tudott felelni, hanem karon fogta a kicsikét és újra szaladgálni kezdett vele. Csakhogy ebben nem volt köszönet. Ilonka boszus volt, harago-

san rángatta ide-oda Agatát, majd ismét oly sebes futásra kényszeríté, hogy a szegény kis leányka már alig lihegett s végre szabadulni szeretett volna; de most már Ilonka nem eresztette.

— Szaladgálni akartál, hát szaladjunk!

Szerencsére megint épen ekkor utjokba jött az igazgató, ki így szólt Agátához:

— Azt hiszem, Fannikával jobban mulatnál; ő nem ránczigálna annyira, nem futna veled úgy hanyatt homlok... hiszen már alig lihegsz.

— De hiszen ő maga kívánta, szólt Ilonka; én csak azt teszem, amit ő maga kívánt.

— Igen, de nem teszed úgy, a hogy kívánja. Ha erővel magad mellett akarod tartani, akkor azt kell tenned, amit ő akar, mert nincs jogod, hogy erőszakkal kényszerítsd olyan mulatságra, mely neki nem tetszik. Ha nem akarsz kedvében járni, akkor eresztened kell, hadd menjen Fannikához, ha Fannikával jobban mulat.

— Jól van, hát menjen csak Fannikához, nem bánom, szólt Ilonka duzogva; de az én bábummal nem fog többé játszani, sem a képes könyvemet nem adom többé neki és azt a kis kosárcát sem kapja meg, melyet neki szántam.

— Oh, de hiszen én nem akarok Fannikához menni! kiáltá a kis Agáta, majdnem sirva annak hallatára, hogy a kis kosarat nem kapja meg. — Én veled akarok játszani, csak ne ránczigálj oly nagyon!

Megkötötték a békét s Agáta egész nap mindent megtett Ilonka kedvére, csak

hogy azt a szép kosárcát másnak ne adja. De másnap már megint csak ott voltak, a hol tegnap.

— Kedves Ilonkám, ha azt akarod, hogy Agáta jobban szeressen tégedet, mint Fannikát, akkor szükséges, hogy te is szeresd kissé a kedves kicsikét, inté az igazgató.

— De hát nem szeretem én őt? Hiszen tegnap is neki ajándékoztam azt a szép kis dolgozó kosárcát.

— Igen, mert hallottad, hogy Fannika épen effélet akart neki adni. Nem azért tetted, hogy örömet szerezz neki, hanem mert féltél, hogy más teszi meg. Mindig csak arra ügyelsz, hogy más ne szeresse Agatát, pedig ha te igazán szeretnéd, nem kellene attól félned, hogy Agáta elpártol tőled.

Ilonka azonban ezt nem értette meg, vagy legalább nem akarta megérteni. Ő szerette Agatát, mint valami kis bábut, mint játékszert, amely az ő mulatságára való s vigyázott, nehogy a kis leányka másokhoz csatlakozzék, mert így végre elpártolhatott volna tőle, nem engedelmesskedett volna többé neki, mint valami kis szobaleány. Agáta hordta Ilonka után a könyvet, ha a kertbe mentek tanulni; ő szaladt vissza a szobába, ha Ilonka valamit ott felejtett; egy szóval, Ilonka valóságos kis királykisasszony volt, Agáta pedig az ő rabszolgája. De Agáta, aki a legfiatalabb volt valamennyi növendék közt s alig mult hét éves, igazán szerette Ilonkát, aki már tizenkét évet ért és ha épen tetszett neki, segített a kicsikének leczkójánál, játszott vele s adott neki holmi apró ajándékokat.

Azóta azt hitte, hogy Ilonka igazán szereti őt, pedig ebben csalódott. Ilonka csupa önzésből csalogatta őt magához és ha valamit megtett a kedvéért, csak azért tette, nehogy Agáta elpártoljon tőle. Különösen Fannikától féltette, mert jól látta, hogy Fannika igazán kedves, jószívű leány, ki őszintén szereti a kis Agátát, a nélkül hogy tőle valamit kívánna. Az ily szeretetet pedig Ilonka nem ismerte. Szíve tele volt önzéssel és irigységgel, ő soha semmit sem tudott áldozni másokért, hanem azt kívánta, hogy mindenki ő vele foglalkozzék, az ő kedvében járjon.

Épen az ünnepi szünidő következett s Ilona három hétre haza ment. Agáta nem utazhatott haza, mert szülei nagyon messze laktak s Ilonka ezzel nem igen törődött; csak az bosszantotta volna, ha Agáta egyedül marad Fannikával; de Fannika szintén hazament s így nem kellett tőle féltetni a kis Agátát.

Mig a többi növendék otthon volt, Agáta jóformán egyedül maradt az intézetben s az első napokban ugyancsak unatkozott. De aztán igen jó időtöltést talált: dolgozott. Himezni kezdett s mikor Ilonka visszatért, nagy örömmel mutatta neki munkáját, egy már majdnem kész kis erszényt.

— Oh, nagyon szép! szólta Ilonka közönyösen, mert nem szeretett másokat dicsérni.

Aztán tudni akarta, kinek készíti ezt a kis himzést, de Agáta nevetve felelé:

— Oh, azt még nem mondhatom meg! Valakinek szántam, de csak akkor mondok meg, ha készen lesz.

Ilonka gyanakodni kezdett. Látta, hogy az ő kis rabszolgája sokszor sugdos Fannikával, — bizonyosan az ő számára készíti ezt a kézi munkát. E gondolatra annyira elkeseredett, hogy mikor Agáta el-eljött hozzá játszani, csevegni: durván fogadta s a legtöbbször pörölve váltak el. De azért Agáta mégis mindig csak visszatért hozzá.

Az erszény végre elkészült s a többi leányok egymás kezére adták, nézegették és dicsérték a kis Agáta meglepő ügyességét; a kicsike azonban erre nem igen ügyelt, hanem titkon folyvást Ilonka felé nézegetett, lesve, vajjon ez végre kitalálta-e szándékát? Ilonka azonban majdnem bosszusan így kiáltott fel:

— Oh, milyen unalmas, örökké azt hallgatni, hogy az a himzés ilyen meg olyan szép!

— Hogyan, szólta Agáta kissé neheztelve, hat te haragszol, mert engemet dicsérnek? És meg sem nézed, milyen?

— No, lássuk hát azt a hires munkát! Fölugrott és kezébe kapva a kis erszényt, jobbra-balra forgatta, huzogatta.

— Jaj, összetéped! kiáltá Agáta ijedten s utána nyult.

— Baj is volna az! szólta Ilonka nevetve.

Aztán a himzéssel lapdázva szaladt ide-oda a szobában s mert azt hitte, hogy az ajándék Fannikának van szánva, tulajdonképpen nem is bánta volna, ha játék közben a gyöngérszényke valami módon szétszakad. Agáta kétségbeesetten szalagált és kapkodott utána s végre a többiek is segítségére siettek, körülfogták Ilonkát,

(Folytatás a 326. lapon.)

Látta,
sugdos
zámára
dolatra
Agáta
durván
ltak el.
vissza-

a többi
egették
ügyes-
em igen
nka felé
alálta-e
nem bo-

kké azt
en meg

é nehez-
emet di-
ren?

munkát!
a kis er-
zogatta.
Agáta

Ilonka

szaladt
te, hogy
nva, tu-
na játé-
i módon
n szalad-
többiek
Ilonkát,

KIS DADA. (Lásd a 327. lapon.)

(Folytatás a 324. laphoz.)

ugy hogy nem menekülhetett. Ekkor földre dobta az erszénykét és hogy el ne vehessék, rá akart taposni; Agáta rémulten fölsikoltott, de nem történt semmi baj, mert Fannika hirtelen lehajolt, fölkapta az erszénykét és átadta Agatának.

A kis leányka sirva fakadt s szomoruan mondá:

— Oh Ilonka, ezt nem vártam tőled. Hiszen épen a te számodra készítettem s ugy örültem a meglepetésnek, te pedig ily durván bántál velem! Többé nem szeretlek s az erszénykét Fannikának adom emlékül.

Ilonka csak annál haragosabb lett s daczosan elfordult, a helyett, hogy igyekezett volna kibékülni kis barátnéjával, kit ő sértett meg. A jószívü Agáta, ki nem tudott sokáig haragudni, másnap maga próbálgatta a kibékülést, sőt Fannika is, nem akarván, hogy harag legyen azok közt, kik eddig ugy szerették egymást, készséggel ajánlkozott, hogy átadja Ilonkának az erszényt, legyen az övé.

— Nem kell, felelé ez mérgesen. Tartsd meg! Mert ha az én asztalomon találok, kidobom az utcára. Nem kell nekem semmi attól a hátatlantól!

— Oh, szeretném tudni, mi jogod van őt hálátlannak nevezni? kédré a jószívü és okos Fannika.

(Folytatása következik.)

V A D Á S Z A T O N.

(Képpel a 328—329. lapokon.)

Zörög a harasz^s lövések dördülnek. — Gonosz világ van az erdőben, vadászok járnak ott! Rejtőzik, menekül minden vad, csakhogy már ez is nehéz, mert

az ősz lekoppasztotta a fákat, a bozót is nagyrészt már hervadt, a vadász könnyen nyomra talál.

És ha még csak maga jönne a vadász, könnyü volna elbujni, elmenekülni. De magával hozza Hektort, azt a borzasztó vadászkutyát, mely elől lehetetlen elrejtőzni, mert finom orrával mindent kiszimatol s ha fölfedezte, hol lappang a nyul vagy madár: megáll, fölemeli fél lábát és ezzel jelt ad gazdájának, hogy puskáját tartsa lövésre készen; aztán a vadász intésére a szepegő vad felé rohan s mikor ez futásnak ered vagy felröppen, dördül a lövés, a vad élettelenül rogy a földre.

Nem hiába van tehát nagy riadalom az erdőben. De azért egy ügyes kis madár mégis kifogott Hektoron és szépen megmenekült.

A vadász már egész rakás vadat lőtt le s egy nagy fa alá hordta össze, aztán elővette táskájából a hideg sültet, az italt és jóizüen falatozott. Hektornak is jutott elég jó falat, mert jól viselte magát. Ebéd után pedig a vadász kissé leheveredett a bokor alá pihenni, míg Hektor a zsákmány mellett őrködött. Ez alatt a bozótban egy madárka gyanutlanul közeledett s már egészen közel jutott, mikor észrevette a veszedelmet. Hektor az ő jó orrával és hallásával szintén rögtön észrevette, hogy vad közeledik, állásba helyezkedett, föl emelte lábát és várta, hogy gazdája talpra ugorjék és fölkapja a puskát. Igen ám, de gazdája szépen elaludt, a madárka pedig nem várta be, míg fölébréd, hanem felröppent és a Hektor orra előtt elmenekült. Hektor pedig boszasan gondolá magában:

— Jaj, gazduram, ha te alszol, akkor nem fogunk ám zsákmányt!

No de seba, mára ugy is elég van!

K I S D A D A.

(Képpel a 325. lapokon.)

DÜHÖS vagyok, ugy haragszom --
 A kis öcsém egyre sir!
 Bár hogy csitítja az ember,
 Vele már sehogy se bír.

A hányat csak tudok, mind a
 Dalomat szedem elő.
 Nincs sikere, nincsen haszna,
 Ah, hiszen ez rettentő!

Csütt fúcska! Nem szégyelled?
 Ha rögtön szót nem fogadsz:
 A kuczkóba teszek s bombont
 Még csak egy szemet se kapsz!

No, csendeskén légy már babám!
 — Mi lehetne, mi baja?
 Talán éhes! Ugy van, ez az! . . .
 Itt jő már a kis mama!

A FEHÉR ŐZ.

ÖRTÉNT egyszer valahol, hogy egy
 fehér őzet láttak az erdőben, ami
 nagy ritkaság. Három vadász
 mindjárt föl is kerekedett, hogy a ritka
 vadat elejtse.

Az erdő meglehetősen távol volt s
 mire oda értek, kissé elfáradtak.

— Tudjátok mit? szólt az egyik;
 pihenjünk kissé, hiszen a vadászatra rá
 érünk még.

A másik kettő készséggel ráállt, lehe-
 veredtek a fübe s szépen el is aludtak.
 Jó ideig szenderegtek s mikor végre föl-
 ébredtek, az egyik így szólt:

— Nagyon szépet álmodtam; azt,
 hogy megtaláltuk a fehér őz nyomát.

— Én meg azt álmodtam, hogy lát-
 tam és már épen löni készültem reá, szólt
 a második.

— Én pedig azt álmodtam, hogy
 szerencsésen le is lőttem, szólt a har-
 madik.

Amint így beszélgettek s álmos fej-
 jel ásitoztak, hirtelen megzörrent a bokor,
 alig néhány lépésnyire tőlük a sűrűségből
 hirtelen előugrott a fehér őz s a mint meg-
 pillantá a vadászokat, szélszebesen tova
 szökött és csakhamar eltűnt.

A vadászok fölgráhtak, de mire pus-
 káikat fölkapták és czélozhattak, az őz
 már messze volt, többé nem látták soha.
 Amint aztán szégyenkezve haza ballag-
 tak, egyikök hosszas hallgatás után meg-
 szólalt:

— Tudjátok mit, barátim? Máskor
 elébb végezzük dolgunkat és csak azután
 pihenjünk, mert csak jól végzett munka
 ad jogot a pihenésre!

AZ ERDEI GYÉMÁNT.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

Egy nagy erdő szélén állott az erdő-
 kerülőnek kicsiny házikója, mely-
 ben szegényesen édegélt család-
 jával. Az erdőkerülő bizony nem valami
 nagy ur s Janika és Petike, a kerülő két
 kis fia, örülhetett, hogy meg volt a min-
 dennapi kenyerek. Nem is kívánczoktak ők
 valami drága csemegék után, már csak
 azért sem, mert effélének hírét sem hal-
 lották. Játékot pedig találtak eleget az
 erdőben.

— Tudod mit, Petike, szólt egyszer
 Janika, ma királyosdit játszunk. Én le-
 szek a király, mert én vagyok a nagyob-
 bik, te pedig az én hü generálisom léssz.

— Jól van, szólt Petike. Aztán majd
 elmegyünk az erdőbe és háborut viselünk.
 Az erdő a mi országunk, tatárok törtek
 be, de mi vitézül kikergetjük.

Mindjárt faragtak is pompás fa-kar-
 dot és nagy bátran megindultak az erdő-

V der weisse Hirsch
 von Uffland!

a fákat, a bozót is
 a vadász könnyen

aga jönne a vadász,
 i, elmenekülni. De
 t, azt a borzasztó
 ől lehetetlen elrej-
 ival mindent kiszí-
 hol lappang a nyul
 ölemeli fél lábát és
 nak, hogy puskáját
 aztán a vadász inté-
 é rohan s mikor ez
 elröppen, dördül a
 l rogy a földre.

ehát nagy riadalom
 egy ügyes kis madár
 on és szépen meg-

ész rakás vadat lőtt
 mordta össze, aztán
 ideg sültet, az italt
 Hektornak is jutott
 viselte magát. Ebéd
 issé leheveredett a
 Hektor a zsákmány
 latt a bozótban egy
 közeledett s már
 mikor észrevette a
 az ő jó orrával és
 tön észrevette, hogy
 a helyezkedett, föl
 hogy gazdája talpra
 a puskát. Igen ám,
 dt, a madárka pedig
 bbréd, hanem felröp-
 ra előtt elmenekült.
 a gondolá magában:
 n, ha te alszol, akkor
 hányt!
 a ugy is elég van!

ben, vitézül kergetve az ellenséget; a hol egy-egy csalánbokrot találtak, kegyelem nélkül tönkrevették. Egyszerre azonban

Petike generális keservesen fölajdult s a hatalmas király hamarjában azt hitte, hogy valami vakmerő ellenség sebesítette meg a hős tábornokot; de a veszedelem nem volt olyan nagy, a baj csak abból állott, hogy Petike generális létére is meztláb vitézkedett, egy éles kövecskére lépett. Lehajolt, hogy megtapogassa a lábát, de ekkor valami fénylő, csillogó tárgy ötlött a szemébe. Fölkapta: egy igen fényes kövecske volt.

— Ez gyémánt, kiáltott ujjongva. Igen, én tudom, édes anyánk sokszor beszélte, milyen fényes a gyémánt, már pedig ennél fényesebb nem is lehet.

— Igaz a! szölt Janika. A gyé-

mánt pedig drága kincs. Ez bizonyosan megér egy milliót is Kincset találtunk!

— Kincset ám! Siessünk apánkhoz,

bizonyosan megtaláljuk ott beljebb a fűrész malomnál.

Megindultak rögtön s elfelejtve a

királyságot, generálisságot, rögtön tervezgetni kezdtek, hogy a nagy kincsen mit fognak szerezni. Elhatározták, hogy

szüleiknek adják ugyan az egészet, de Janika egy új ólompitykés dolmányt kap, Petike meg sarkantyús csizmát. Aztán tanakodtak, hogy miféle jó tündér vezette őket a nagy kincshez, mert Janika, a ki nagyobb és bölcsőbb volt, megmagyarázta Petikének, hogy az ilyen kincset mindig csak vagy jó tündér, vagy gonosz boszorkány dobja az ember utjába.

Alig mondta ezt Petike, ijedten fölkiáltott s reszketve mutatott egy bokor mögé:

— Nézd, ott... ott a boszorkány!

Alig néhány lépésnyire tőlük egy öreg asszony állt, hátán kis batyuval, kezében jókora bottal, porosan. Janika és Petike futni akartak,

VADÁSZATON. (Lásd a 326. lapon.)

mert hát a tatárokkal készek voltak ugyan vitézül megverekedni, de azt tudták, hogy boszorkány ellenében nem használ a vitézség; el nem futhattak azonban, mert az idegen már ott termett mellettök s így szólt:

— Ti a Korpás András kerülő fiai vagytok, ugy-e?

Janika rémülten sugta Petikének:

— Végünk van! Már a nevünket is tudja! Bizonyosan magával visz a pokolba, fölveltük a kincset, eladtuk neki a lelkünket.

De Petikének semmi kedve sem volt a pokolba jutni. Hirtelen odaugrott az idegenhez, kezébe nyomta a gyémántot s így szólt:

— Itt a kincse, nem kell! Most pedig minket nem bánthat többé.

Az öreg asszony csodálkozva nézett a fiukra, de ezek hanyatt homlok futásnak eredtek s jó fél óráig meg sem álltak. Elbujtak a sűrűségbe s csak nagy sokára mertek megindulni haza felé.

Amint a házba benyitottak, hát kit láttak ott atyjok mellett ülni? Az erdei boszorkányt s előtte az asztalon csillogott a gyémánt. Az apa pedig így szólt hozzájuk:

— Gyerekek, öleljétek meg Kata nénit.

— Kata ... Kata néni? Hát nem boszorkány?

Az öregek bámultak is, nevettek is, de nem sokára megértették a dolgot, mikor a fiuk elbeszélték a kincs történetét, mire atyjok így szólt:

— Lássátok, így jár, aki a látszat után ítél. Az a fényes kincs, melyet gyé-

mátnak néztetek, nem egyéb haszontalan kavicsnál, akit pedig bolondos ésszel boszorkánynak néztetek, az a jó Kata néni, ki a városból hazamenet betért hozzánk és nektek is hozott jó városi süteményt.

Janika és Petike ezután nem ítéltek többé pusztán a látszat után.

KIS DOKTOR.

(Képpel a czimlapon.)

— *Mit művelsz, fiacskám?*

Mit irsz? Tán verseket?

— *Azt nem tudok, mamám — De írok . . . receptet!*

— *Receptet? Valj' kinek?*

S doktor mióta vagy?

— *Receptet Pistinek;*

Ó, baja szörnyű nagy!

— *A szegény! Mi lelte?*

Hisz csupa egészség!

— *Rég evett meleget,*

Bántja az éhesség.

— *Mi lesz a gyógyszere?*

Nem küzd még halállal?

— *Ellősör leveske,*

Husz evő kanállal.

— *Pilulát nem szed majd?*

Milyen a gyógymódod?

— *Enyhíteni a nagy bajt,*

Kap három gombócot!

— *Mit is kap még szegény?*

Mi lesz a flastromja?

— *Kapros turós lepény —*

Ezt kéri a gyomra.

— *Nem rakatsz pióczát?*

Ettől majd fölépül.

— *Dehogynem! Fris kolbászt,*

Hármat is egy végből.

— *És erre gyógyszertárt*

Hol lel majd Pistika?

— *Ó mamám, a konyhá-d,*

Az lesz a patika!

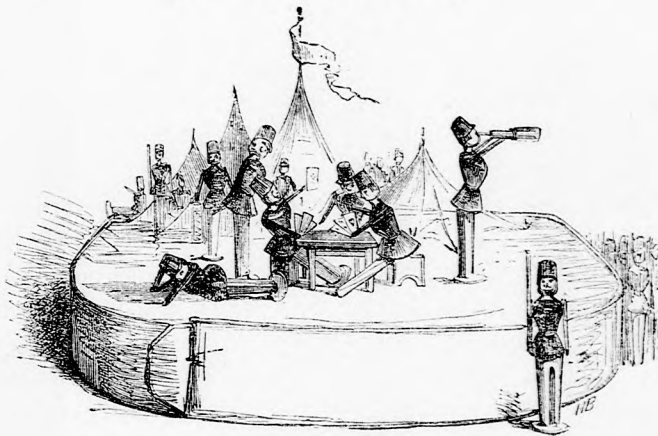
HŐSÖK CSATÁJA

vagy:

a fa katonák és ólomkatonák háboruja.

— Vitézi történet számos képpel. —

(Elmondja egy rokkant fa-katona.)

zt kérditek, mikép történhetett az, hogy belőlem rokkant vitéz lett? Jól van, figyeljetek, elmondom. Nagy esemény, híres történet volt; méltó, hogy meghallgassátok.

Hajdanában, réges régen én is dőlczeg vitéz voltam s nem dicsekvésképen mondom, de igaz, hogy messze földön nem akadt olyan bátor fa katona mint én, pajtásaim ezt készséggel elismerték. Sokad magammal békés nyugalomban éltünk egy játékszeres boltjában, fönt a polczon várva, míg valami jó gyermek számára megvásárolnak. De mielőtt ez történhetett volna, közbe jött az a nevezetes esemény, melyet soha sem fogok elfelejthetni, mert én voltam a főszereplője és most annak viselem szomorú következményeit.

Ott a játékszeres boltban, fönt a polczon mi fakatonák nem egyedül voltunk.

Jobbra-balra, alattunk, fölöttünk igen diszes, válogatott társaság volt együtt; finom nagyuri bábu-kisasszonyok szép bábu-kastélyokban, vig Paprika Jancsik, aztán mindenféle szelid és vadállatok, doboló nyulak, tánczó medvék és efféle. Csöppet sem unatkoztunk tehát, sőt nagyon kellemesen folytak napjaink. Nappal persze mozdulatlanul kellett állanunk, de mihelyt a boltot becsukták, mindjárt kezdődött a mulatságunk. Mi vitéz katonák voltunk a gavallérok s mindenütt szivesen láttak, sőt én egy bábu-családnál atyafiságra is találtam, kiderült, hogy egyazon fából valók vagyunk.

Jó ideig tartott ez a kellemes élet, de egyszer aztán hirtelen vége szakadt. A boltos, bizonyosan nem is sejtve, mily veszedelmet okoz, egy csapat ólom katonát helyezett el ugyanazon a polczon, az ő

csapatuk mögé pedig egy nagy fakastélyt s jól láttuk, hogy e kastélyban lakik valaki.

Az ólomkatonák megjelenése nagy fölháborodást okozott köztünk fakatonák között. Mert tudni kell, hogy a fakatonák és az ólomkatonák ős idők óta halálos ellenségek; ők minket azzal csufolnak, hogy mi csak afféle tüzre való vagyunk, de mi meg nem ismerjük el, hogy ők igazi katonák, mert hozzánk képest igazi törpék s csak úgy félvállról nézünk le rájuk.

Boszankodtunk tehát, de azért nem akartunk beléjük kötni. Reméltük, hogy ha vége is lett kellemes életünknek, megférhetünk egymás mellett békességesen. Ez a reményünk azonban, fájdalom, nem teljesült s napról napra nagyobb lett köztünk az ellenségeskedés. Nem mondom, hogy mi fakatonák egészen ártatlanok voltunk benne, de okot a háborura mégis csak a gonosz ólomkatonák adtak.

Ez pedig így történt.

Az ólomkatonák mögött, mint említém, szép nagy kastély állott, mely velök egyszerre került oda a polczra. Egyszer az ablakban hölgyeket láttunk s én így szóltam pajtásaimhoz:

— Illik, hogy látogatást tegyünk abban a kastélyban és bemutassuk magunkat a most érkezett hölgyeknek. Mindjárt meg is hívjuk a legközelebbi bábu-bálra.

— Nagyon jó lesz, felelt egyik pajtásom. Tudod mit? Menj te előre és beszélj velök. Ha szívesen látnak, majd aztán mi is elmegyünk.

Én tehát azonnal utnak indultam.

Köztünk és a kastély közt az ólomkatonák serege állott. Őszintén szólva, nem

örömet indultam feléjük; nem mintha félttem volna, nem biz' én! De tartottam tőle, hogy valami verekedésbe keveredem, pedig erre most semmi kedvem sem volt, mikor uri hölgyekhez készültem látogatóba. Nyugodtan, inkább még barátságos arccal közeledtem az ólomkatonák felé, hogy keresztül haladjak közöttük. De még odáig sem értem egészen, mikor elém ugrott egyik ólomkatonás keresztbefont karokkal utamat állva kérdé:

— Hová indulsz erre?

— Semmi közöd hozzá, felelém.

— De igen, tudnom kell, másképp nem mehetsz tovább.

Felforrt bennem a méreg e vakmerőségen, de leküzdöttem haragomat s nyugodtan mondtam:

— Légy nyugodt, nem forralok elletek semmi rosztat. Amoda a kastélyba akarok menni.

— Oda senkinek sem szabad menni.

— Nem szabad? Szeretném tudni miért?

— Arra ne legyen gondod, hanem fordulj, indulj, mars haza:

— Ohó, csak ne olyan hetykén, barátocskám! Most már csak azért is oda megyek; majd meglátom, ki meri utamat állani.

— Én! felelt amaz büszkén.

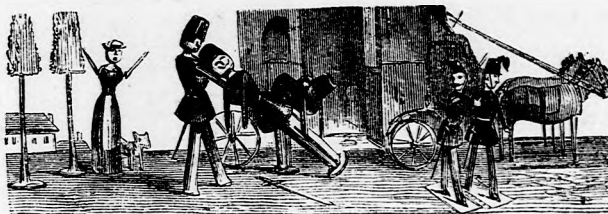
— Állj félre, te kis törpe! kiáltám haraggal. Hiszen félkarommal leverlek, te csöppség, te!

— Soha se hetvenkedjél annyira nagy termeteddel. Kisebb vagyok, az igaz, de azért nem ijedek meg tőled. Ha tesszik, ám vivjunk hősi párbajt, majd meglátjuk, ki a különb vitéz.

A kihívást természetesen el kellett fogadnom s azonnal fölkertem két pajtá-

somat, hogy legyenek segédeim. A párbaj helyéül egy közel forgács-ligetet tüztünk ki s ott a kijelölt órában pontosan megjelentünk. Nem is sokat czerimoniáztunk, hanem hozzá fogtunk a víváshoz.

Csakhamar beláttam, hogy kár volt ellenfelemet megvetnem, mert a vitézség nem függ a nagy termettől. Ő is, bár hozzám képest törpe volt, hősiesen harczolt s egyszerre csak azon vettem észre magamat, hogy sulyosan meg vagyok sebesítve; a fegyver kiesett kezemből s földre rogytam volna, ha pajtásaim fel nem fognak karjaikba.

Ellenfelem győzelmesen távozott, engemet pedig kocsiban vittek haza.

Szerencsére nemsokára felgyógyultam és ennyiben nem lett volna többé baj. De máskülönben bizony nagy bajt okoztam rossz véget ért párbajommal. Vereségem nagy szégyen volt nemcsak reám, hanem összes pajtásaimra nézve és az ólomkatonák most még gunyosabban tekintettek reánk.

Ezt el nem tűrhettem, valami módon ki kellett köszörszülöm a csorbát. Pajtásaim nem haragudtak ugyan reám s azt mondták, hogy jól tudják, milyen bátran

viaskodtam s akármilyen vitéz valaki, a balsors utolérheti, úgy hogy vereséget szenved; de én ebben meg nem nyugodtam, hanem egyszer így szóltam:

— Csak azért sem fognak nevetni azok a gonosz ólomkatonák. Megmutatom nekik, hogy nem félek s még ma keresztül török soraikon egészen ama kastélyig. Legalább megtudom, mért őrzik oly szigoruan.

Le akartak beszélni, hogy ne kockáztassam életemet, de én nagyon el voltam szánva. Elbucsztam pajtásaimtól és a jó ismerős bábu családotól. Mindnyájan

megsírattak, mert nem hitték, hogy visszatérhessek hozzájuk.]

Elindultam s ez végzetes ut volt, ennek nagy következményei lettek.

Amint az ólom-katonák közelébe értem, ismét utamat állták, de én nem sokat haboztam, hanem egy csapással földre vertem az élembe állott ólom-vitézt. Ennek láttára a többiek rémülten szétfutottak s akadály nélkül eljutottam a kastélyig. A mint a kapu felé közeledtem, az erkélyen egy gyönyörű királykisasszony jelent meg és kendőjét lobogtatva így kiáltott le hozzám:

— Oh, nemes vitéz, jöjj és szabadíts meg! Siess, míg gonosz őreim föl nem ocsudnak rémületökből.

— Hogyan? kérdém, hát tégedet itt fogva tartanak?

— Ugy van, börtön ez a fényes kastély s nemcsak a fegyveres sereg, hanem szörnyű fenevadak is őriznek. Ha megszabadítsz, királyi jutalomra számithatsz.

Nem haboztam egy pillanatig sem, be akartam rohanni a kapun, de nem

lehetett. Az ólom-katonák észrevették, hogy a fogoly királykisasszonnyal beszéllek és hirtelen ott termettek a kapunál, százan álltak utamba s be kellett látnom, hogyha meg akarom szabadítani a királykisasszonyt, nem szabad most még megöletnem magamat, mert akkor pajtásaim soha sem tudják meg, miért őrzik ellenségeink azt a kastélyt, a fogoly örökre ott marad. Értésitenem kell tehát pajtásaimat s aztán közülök néhány bátor vitézzel szövetkezve indulni a fogoly kiszabadítására.

A ólom-katonák dühösen rám támadtak, de bár tömérdeken voltak, visszavertem őket és szerencsésen eljutottam pajtásaimhoz. Elmondtam nekik, mit tudtam meg és kérdém, ki vállalkozik velem a királykisasszony kiszabadítására.

— Mi mindnyájan! kiálták.

Nagy tanácskozást tartottunk és elhatároztuk, hogy felszólítsuk az ólom-katonákat a fogoly szabadon bocsátására, mert különben háborut indítunk ellenök. Követeink azonnal elindultak és nem sokára visszatértek oly válaszzsal, hogy az ólom-katonák szóba sem állottak velök, hanem azt izenték, hogy ha kedvünk van csatázni, hát ők készen várnak.

Nekünk sem kellett több! Már régen óhajtottuk, hogy gonosz ellenségünkkel egyszer amugy igazán összetűzhessünk. Most hát végre sikra szállunk és megvívjuk velök a nagy csatát.

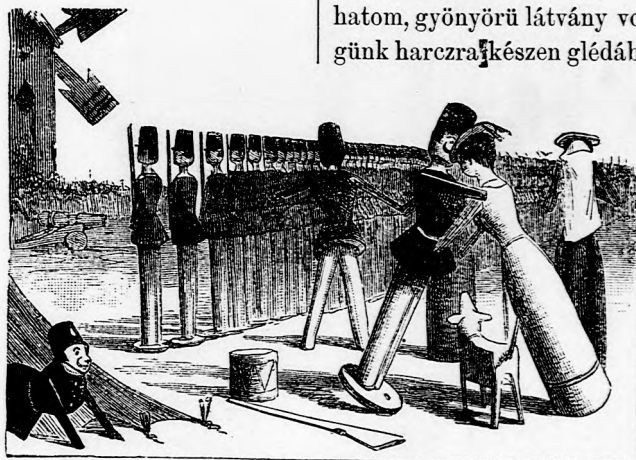
Megperdült a dob, megharsant a trombita, seregünk készült a döntő nagy csatára. Mindenfelé hire terjedt a nagy eseménynek s barátaink siettek hozzánk, hogy bucsut mondjanak. Mert a csata nem tréfa ám, senki sem tudja, visszatér-e

valaha.
roppan
mily g
atyámf
tőlem
meg vo

nadrág
jünkön
kinek p
uj volt

M
ólom-k

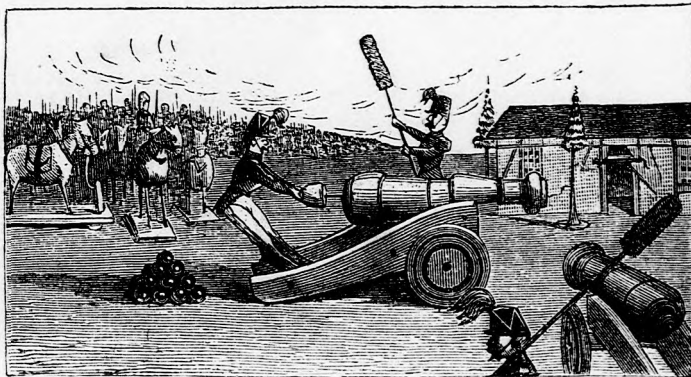
valaha. A bábu-családok természetesen roppantul megrémültek annak hallatára, mily gyilkos harc van készülőben. Az én atyámfiak is eljöttek és könyezve vettek tőlem bucsut. Nem tagadom, magam is meg voltam hatva.

Vitéz katonához azonban nem illik a pityergés. Én is tehát mi hamar kibontakoztam atyámfiak karjaiból és oda álltam a csatasor élére, mert én voltam az egyik szárny vezére. Vitézeink már türelmetlenül várták a csata megkezdését s mondhatom, gyönyörű látvány volt, amint seregünk harcra készen glédába állott. Fehér

nadrágunk és barna kabátunk volt, a fejünkön fekete süveg, a kezében mindenkinek pompás fapuska; a festék ujdont-uj volt rajtunk, gyönyörűség volt végig

nézni a hősi csapaton. És mind a hányan ott voltunk, rettenthetetlenül álltunk a sorban; mondhatom, egyetlen egynek sem jutott eszébe, hogy megszökjék.

Mialatt mi ekképen készülődtünk, az ólom-katonák serege is fegyverkezett s

kivonult a sikra. Ők sokkal többen voltak mint mi, aztán volt lovasságuk is, sőt

ami a legveszedelmesebb volt, ágyujok is volt s azonnal ki is állították ellenünk; láttuk, miként töltik meg tüzéreik az ágyukat s miként tartják készen az égő kanócot, hogy elsüssék.

De mi nem ijedtünk meg sem a lovasoktól, sem az ágyuktól s biztunk magunkban, hogy azért mégis legyőzzük gyűlölt ellenségünket. Szégyen is lett volna, ha ebben kételkedünk, mert hiszen mi valóságos óriások voltunk hozzájuk képest s közülünk mindegyik könnyen sikra szállhatott tiz afféle kis törpe ellen, még ha ólomból valók voltak is.

Végre mindakét sereg teljesen csatákészen állott s ekkor vezérünk jelt adott, hogy kezdődjék hát a véres csata.

(Vége következik.)

K É P R E J T V É N Y.

A »KIS LAP« XIX. köt. 19-ik számában közölt képrejtvények megfejtése:

»Vén ember. Sajtóhiba.«

Helyesen fejtették meg: Zákó Jolán, Balás József, Osterlamm Ernő, Balsay Anna és József, Sebastiani Izabella, Kann Irén, Stein Rikárd, Szily Margit, Horovitz Lajos,

Dallos Paula, Reich Ilonka, Kohner Aladár és Jenő, Fligl József, Márkus Béla, Holzwarth Lajos és Károly, Faschó-Moys Margit, Brüll Mór, Maklár Margit, Berthóty Károly és István, Sivó Margit, Szladits Károly, Schlesinger Imre, Pethes Kálmán, Martinovich Irén, Sorecz Julcsa, Lojza és József, Zajzon Irma és Ferencz, Finály Lajos és Gábor (részben), Mayer Pál, Kétli Laczi (részben), Klamarik Ágota, Pillich Ilonka, Schunda Irma, Hirsch Sebő és József, Schröder Borcsa és Julcsa (részben), Szlavkay Irma, Simonyi Ilona, Geőcze Anna és Zoárd, Vollner Pepike, Günsberg Sarolta, Faragó Pista, Bankos Irénke, Reichenfeld Adél és Dezső, Almássy Emmi és Imre, Fleischmann Ida és Miksa, Beer Gyula és Lajos, Káplár Ida, Imre Jolán, Nunkovics Vilma és Pista, Öhlhorn Károly, Lázársfeld Ágosta, Reichárd Vilma, Lejtényi Anna, Paál Andor és Géza, Kolbe Nándor és Oszkár, (kinek az írása? F. b.), Paczka Margit, Kirz Ilka és Oszkár, Gutmann Klementina Ofner Irma, Latzkó Klára, Kállay Béla, Svastits Azala, Kirschner Gyula, Dorgay Etelka, Brankovits Erzsébet és Vilma, Pollák Rebeka, Hugó és Béla (részben), Török Bertuka, Teleki Blanka, Ányos Flóra, Heim Gyula, Réтай Sándor (részben), Brachfeld Ilona és Arnold, Gross Frigyes, Kirkorovits Ilona és Zseni, Porcsász Károly, Nédits Mariska, Schön Gizella és Gyula, Weiss Irma, Fodor Irén, Pelasovszky Mariska és Sándor.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 19-ik számában közölt bibliai feladvány megfejtése:

»Jézus lecsillapítja a háborgó tengert.«

Helyesen fejtették meg: Balás József, Osterlamm Ernő, Baltay Anna és József, Dallos Paula, Scheffer Villi, Berthóty Károly és István, Szladits Károly, Schlesinger Imre, Sorecz Julcsa, Lojza és József, Ehrlich Béla, Zajzon Irma és Ferencz, Finály Lajos és Gábor, Mayer Pál, Kétli Laczi, Schunda Irma, Grüner Vilma, Szlavkay Irma, Geőcze Anna és Zoárd, Káplár Ida, Imre Jolán, Nunkovics Vilma és Pista, Paál Andor és Géza, Kállay Béla, Brankovits Erzsébet és Vilma, Teleki Blanka, Ányos Flóra, Heim Gyula, Réтай Sándor, Weiss Irma, Nédits Mariska, Kirkorovics Ilona és Zseni, Palesovszky Mariska és Sándor.

*

A »KIS LAP« XIX. köt. 17. számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Schusztér Alfréd, Engel Mór, Rimer Ádám, Augenstein Mathild, Irma és Ernesztina, Arany Irén, Bloch Róza és Adolf, Bisánszky Irén, Ofner Irma, Dienes Lenke és Elemér,

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1880. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.